

OPORTUNITAT PERDUDA

El Girona va despertar diumenge del somni i no va poder pujar directament a Primera (tot i que queda ara el play-off). Però és igual: Girona continua estant de moda. El Celler continua essent el millor restaurant del món, *Joc de Trons* continua vo-

Laura Fanals
PERIODISTA ▶ girona.diariidegirona@epi.es

lent gravar a la ciutat, igual que la segona part d'*Ocho apellidos vascos*, l'Uni Girona continua havent guanyat la lliga de bàsquet femení i el Girona FC segueix tenint opcions de pujar a Primera. Crec que totes són oportunitats fantàstiques que s'han d'aprofitar, però espero que la ciutat sencera -no només el centre- se'n pugui beneficiar. Per exemple, no cobrar taxes pel rodatge de *Joc de Trons* em sembla una oportunitat perduda. O,

com a mínim, haver-ne obtingut quelcom més que unes imatges promocionals. Sé que la repercussió turística que tindrà serà enorme (o si més no això diuen els experts), però a Girona no només viuen hostalers, restauradors i venedors de postals i records. També hi ha jubilats, aturats i criatures, advocats i petits comerciants. I tots ells tenen el dret a beneficiar-se de les oportunitats que brillen davant de la ciutat.

Cartes

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diariidegirona@epi.es.

L'endemà

JAUME CASELLAS I NONÓ. GIRONA.

«Un Lugo "supermotivats" frustra l'ascens del Girona en el minut 91 a Montilivi», això deia un comentari del diari de dilluns. Desil·lusió, plors, impotència i altres adjectius, tot per voler guanyar amb honradesa i fent las coses ben fetes. Però hem oblidat que hi ha una cosa, que en diuen «maletins», que varen córrer, primer per Sevilla i després per Girona, veient que les coses es posaven bé per a l'Sporting. Som gent honorada, de bona fe, passerells, que anem amb el lliri a la mà, etc., però sí que està molt clar que en aquest món del futbol tot s'hi val, i si no, només hem de veure com d'esquitxat està el màxim organisme d'aquest esport, la FIFA. No tinc cap dubte que els «maletins» varen córrer, però no es podia fer el mateix, per part de qui correspongués i fer un oferiment a l'equip contrari a la mitja part? No és fer res mal fet, és el que hi ha, i ens hauríem pogut estalviar aquest final vergonyós del llançament d'una ampolla a l'àrbitre assistent, o veure com una colla d'energúmens no deixava sortir l'equip del Lugo. La multa que pot caure pot ser molt més alta del que hauria costat un «maletí».

Els valors del Barça

LUIS VIÀ. LA BISBAL D'EMPORDÀ.

Em va semblar, si la percepció no em falla, que a alguns jugadors del Barça els costava articular les paraules durant la celebració del triplè en el moment d'intentar pronunciar els discursos en agraïment a l'afició. Tothom pot fer i pensar el que vulgui però si algú es fa veure la bandera dels valors que enalteixen les virtuts humanes i té com un dels seus principals eslògans ser més que un club, no

es predica amb l'exemple respecte tants de nens i els respectius pares seguidors d'un club tan prestigiós mundialment. Els excessos, si es fan, millor en privat.

Avis a Independents de la Selva (ID)

JOSEP RUIZ GARCIA. REPRESENTANT DE LA FIC (FEDERACIÓ D'INDEPENDENTS DE CATALUNYA) A LES COMARQUES GIRONINES. SANTA COLOMA DE FARNERS.

Alerta, perquè l'heu fet molt grossa. Alerta al tres consellers que representants de la FIC (Federació d'Independents de Catalunya), Nadal de Tossa, Salmerón d'Arbúcies i Colomer de Caldes, vàreu facilitar un número de compte que anava a nom d'Independents de la Selva per cobrar del Consell Comarcal de la Selva uns diners que pertocaven a la FIC (Federació d'Independents de Catalunya) per la seva representació al Consell Comarcal.

Vàreu enganyar el Consell Comarcal facilitant-li un número de compte que no corresponia al destinatari dels fons que legalment li pertocava a la FIC. Vàreu aprofitar l'enrenou que aleshores es vivia al Consell per encomolar-los una autèntica estafa i us heu ficat en un bon embolic.

Apropiació indeguda, falsedat en document, etc. Podrien ser les accions legals que la FIC podríem emprendre. Ens ho estem pensant. Però no us preocupeu que la gent de la FIC és gent que no arriba a la baixesa moral que heu demostrat, des dels consellers Nadal, Salmerón i Colomer fins al president Garriga i tot pot quedar en una mera denúncia epistolar.

Repeteixo, l'heu fet molt grossa i això hauria de tenir càstig. Si més no el poble ho ha de saber. Això és un resum d'una malifeta

que no hauria de quedar impune. No obstant, si algú té algun dubte i vol més detalls sobre l'afèr, que preguntin.

Al pintor Lluís Roura

FRANCESC A. PICAS. LA JONQUERA.

He sentit profundament la mort de Maria Perxés. Ens lligava una sincera amistat. Era filla d'Agullana, com la meua dona. M'havia explicat el calvari de la seva família. La família Perxés fou durament perseguida en els anys de la revolució anarcocomarxista de 1936 a 1939. Lluís Roura no ho explica. No sé si no ho sabia, o s'ho ha callat, que és més greu.

La Maria sofrí de petita la persecució del seu pare, que se salvà de la mort. Sis ciutadans d'Agullana foren assassinats. El seu pare pogué passar la frontera i es refugià a Sant Sebastià. Més greu, encara. La seva mare va ser expulsada del Mas, amb sis fills petits que li cabien a la falda. La Maria, un d'ells. El Comitè roig la va desterrar a Lloret de Mar. El Mas Perxés fou usurpat pel govern de la Generalitat. Companys se'l feu seu, abans de marxar a França.

El 5 de febrer de 1939 va ser un dia de gran alegria per a la família Perxés. Companys i el seu govern, vençuts, havien passat la frontera per la Vajol. La família Perxés podria tornar al Mas amb llibertat. Es reunirien tota la família, tornaria el seu pare. Podrien recuperar les propietats que els havien usurpat. Les noves autoritats nombraren el senyor Perxés alcalde d'Agullana.

Actualment, citar el nom de Companys al Mas Perxés, com proposen alguns historiadors, és una heretgia, una gran ofensa a la dignitat d'un Mas tradicional, amb flaire de suro. La història d'una família forestal no es pot trepitjar amb deixalles polítiques.

FONAMENTALISMES

«El problema de les vacunes és haver-les deixat en mans dels laboratoris farmacèutics, dels quals no es refia ni qui els va inventar»

La vacuna és un dels grans invents de la humanitat. I dels més simples. T'injectes, morta, la bestiola capaç de portar-te a l'altre món, i el sistema immunitari reacciona com si estigués viu. El sistema immunitari és una mica babau, no distingeix un ànec de fusta d'un de veritat. Un invent, dèiem. Al meu barri, quan jo era petit, hi havia set o vuit nens poliomièlítics que sempre jugaven de porters. La poliomièlitis està completament eradicada. Aquí ho tenen. I la diftèria ho estava fins fa un parell de dies. El problema de les vacunes és haver-les deixat en mans dels laboratoris farmacèutics, dels quals no es refia ni qui els va inventar. Gran part del moviment antivacuna prové d'una mística nascuda de la desconfiança a unes empreses que, tenint el remei contra l'hepatitis, només el ven als rics.

Passa el mateix amb els bancs, un altre dels grans invents de la humanitat. Fins que et colen unes preferents. Els bancs i les farmacèutiques tenen un problema d'imatge. Diguem-ho amb correcció: vostè i jo creiem que tenen un problema d'imatge perquè a ells la imatge ni els va ni els ve, els importa un rave. És com dir que una companyia elèctrica té escrúpols morals o que l'FMI pateix cada vegada que cobra un deute. Diu Carmena que a l'FMI no hauria de fer-los por l'ascens de les noves formacions polítiques. Una altra ingenuïtat. L'FMI no ha tingut por mai. La por cau d'aquest costat, sempre ha caigut d'aquest costat. I quan cau de l'altre, li donen la volta a la realitat, de la qual són accionistes majoritaris.

Però estàvem en això de les vacunes a propòsit del desgraciat assumpte del nen de sis anys afectat de diftèria. A veure com arreglem aquest brot de fonamentalisme que creïem eradicat. Necessitem gent amb credibilitat en tots els telenotícies, parlant a la classe mitjana del que les vacunes han fet per a la humanitat. Gent sense vinculació amb la indústria farmacèutica, ni amb la banca, ni amb l'FMI. Ciutadans senzills que expliquin la mecànica de les coses i que en les seves estones lliures facin magdalenes. Però Manuela Carmena està molt ocupada.

Juan José Millás

Javier Cuervo

PREPARAR-SE PER A ALGUNA COSA

Hi haurà més estudiants que trenquin una carrera universitària el 2017 que en tota la resta de la història del sistema educa-

tiu, assegura Ken Robinson, educador, escriptor i conferenciant especialitzat en creativitat, recursos humans i qualitat d'ensenyament. Hi ha més gent preparada per a alguna cosa de la qual el mercat pot ocupar. En diem «alguna cosa» perquè en aquesta indefinició caben moltes coses i perquè no respon per què, la principal pregunta de la preparació. Per a què estàs preparat té moltes respostes concretes: per defensar o per sanar les persones, per fer habitatges, per esquivar impostos. La suma de totes elles hauria de donar una resposta genèrica: per guanyar-me la vida. No és així. Moltes de les respostes concretes -enunciades com per ser metge, advocat, arquitecte, assessor fiscal- no asseguren guanyar-se la vida.

Tampoc l'educació mai ha estat un negoci tan gran com ara. Que sobri gent preparada al món no atura sinó que greixa la màquina de preparar gent. Si moltíssims acaben una

carrera -que ni prepara per a l'exercici de la professió ni la necessita el mercat- el sedàs ve per la sobrepreparació, sigui un màster, un domini de l'anglès sense les adherències de l'accent de la llengua materna, sigui qualsevol altre producte educatiu de pagament. Aquí hi ha un altre negoci al qual acudeix el banc, amb préstecs als estudiants que -no paren de radiar-nos i explicar-nos- són una oferta interessant per formar-se millor. Fa tres anys que es parla que la propera bombolla que esclatarà és la del mercat de préstecs als estudiants, que als Estats Units arriba als 1.200 milions de dòlars que no es podran tornar (i sense deixar un bé per vendre-li a un altre).

Mentrestant, a Espanya hi ha un milió i mig d'alumnes que poden equivocar-se més car o més barat segons acabin carreres de tres anys i les adornin amb un màster de quatre o de cinc. Arribem tard però arribem sempre.